

кезитѣ и абазитѣ непрекъснато и отчаяно нападатъ, но постигатъ полето съ своитѣ трупове.

Денътъ постепенно гасне. Дълги черни сѣнки легатъ по бойното поле. Врагътъ упорито намира да разчисти смѣтката съ малкото останали борци, но срѣща тѣхната упорита и героична съпротива. Единъ часъ преди мръкване, борцитѣ изпразватъ пушките си нѣколко пжти и като виждатъ турцитѣ, че настѣпватъ решително насрѣща имъ, изкачатъ отъ позициитѣ си и се втурватъ срещу тѣхъ съ ножове и саби. Впуска се и Караджата и решително размахва кървава сабя. Започва сѣчъ. Десетина турци го заобикалятъ. Тѣ виждатъ, че той е войвода, устремяватъ се къмъ него, обкръжаватъ го отъ всички страни. Едни отъ тѣхъ той посича съ сабята си, други падатъ ранени, трети се разбѣгватъ. Но идватъ нови, замѣстватъ падналитѣ. Караджата е разяренъ като лъвъ. Чува се само звънътъ на сабитѣ. Турскиятъ офицеръ, който командва, пада посѣченъ отъ ржката на войводата. Но нѣкой отъ турцитѣ грѣмва и го ранява въ колѣното. Караджата извиква отъ болка, подгъва колѣното си, изпуска сабята си отъ сждбоносната рана, съ която не може да се бие и върви. Надъ него се надигатъ ятагани за да отсѣкатъ не-

¹⁾ Бачо Киро Петровъ. Материали и документи, стр. 155.